

6. ОСВІТЯНСЬКІ ПРОБЛЕМИ ВИЩОЇ ШКОЛИ

УДК 215:231.75:128

Проф. В.П. Шлапак, д-р с.-г. наук – Національний дендрологічний парк "Софіївка" – НДІ НАН України

МІКРОЕВОЛЮЦІЯ ЯК ОСНОВА ЖИТТЯ ТА ВСЬОГО ЖИВОГО НА ЗЕМЛІ

Досліджено три основні і взаємовиключні світоглядні позиції на походження людини, як і всього живого на Землі: еволюційну, краціоністську та космічну, де остання не знайшла широкої підтримки. Еволюційний світогляд стверджує, що життя на Землі з'явилося і розвивалося саме по собі від нижчих форм організації до вищих. Креаціонізм стверджує, що все створив Бог. Здійснені дослідження дають змогу, з погляду Біблії, за авторством пророка Мойсея та його послідовників Піфагора, Аристотеля, Галілея, Вернадського повною мірою розкрити сутність життя людини на Землі як космічного явища, а не земного. Довести, що основою життя тваринного світу, зокрема й людини, є постійний рух водневої і вуглецевої матерій, що життя та все живе матеріалізується з антиречовини, яка є галактичною, космічною, вічною, а життя всього живого як на Землі, так і на планетах Сонячної системи в стані речовини – це мить між своїм минулим і майбутнім, але це життя є планетарним, короткочасним, тлінним. Життя – це механізм транспортування галактичної матерії як по головним енергетичним рівням Сонячної системи, так і з додатного простору ядра планет у від'ємний простір своїх оболонок, її видозміни і вдосконалення.

Вступ. Для людини немає питань, важливіших за питання еволюції (історії) розвитку органічного світу Землі та, особливо, про загадку життя, що тисячоліттями стоїть перед людством і яку воно прагне розгадати всією силою особистої і колективної творчості. Відомо, як багато різних мінливих, несумісних та суперечливих рішень створено на цьому шляху зусиллями людського розуму. Але й донині немає єдиної відповіді. Отже, взагалі немає розв'язку. Як вказав В.І. Вернадський [1], протягом своєї історії, понад дві з половиною тисячі років, наука не дала жодної відповіді на це питання, що вічно стоїть перед нами.

Виділення невирішених раніше аспектів загальної проблеми, яким присвячено це дослідження. Свої знання людство звело до двох основних, але взаємовиключних, світоглядних позицій на походження людини, як і всього живого на Землі: еволюційну та краціоністську. Еволюційний світогляд стверджує, що життя на Землі з'явилося і розвивалося саме по собі від нижчих форм організації до вищих [2-11], але ці вчення неоднозначні та проблематичні [12-17]. Краціоністський світогляд стверджує, що все створив Бог, [18-20]. Проте ми у своїх працях розкрили сутність третьої позиції, носіями якої є пророк Мойсей [21-25], Піфагор [26], Аристотель [26], Галілео Галілей [26] і В.І. Вернадський [1, 27], які зазначають, що життя і все живе є загальним проявом космосу, а не земним. Це вчення, з погляду алегоричної науки з Біблії, ми висвітлили в працях [21-34].

Еволюція, як зазначає Чарльз Дарвін [2-7], здійснюється унаслідок взаємодії трьох основних чинників: мінливості, спадковості та природного

добору. Мінливість служить основою утворення нових ознак у будові та функціях організму, спадковість закріплює ці ознаки, а під дією природного добору усуваються організми, не пристосовані до умов існування. Завдяки спадковості, мінливості та безперервній дії природного добору, організми в процесі еволюції нагромаджують дедалі нові пристосувальні ознаки, що зрештою веде до утворення нових видів (видоутворення). Виникає запитання: "Звідки ж ми все це знаємо?" Річ у тому, що, незважаючи на всі катастрофи і катаклізми, якими так багата історія нашої планети, на превеликий подив, багато що з її бурхливого минулого відображається в гірських породах, існуючих і понині в скам'янілостях, які в них знаходять, а також в організмах живих істот, що мешкають на Землі в наші дні. Прямими доказами походження людини із тваринного світу, з матеріалістичного погляду, є залишки викопних гомінід (австралопітеків, архантропів, палеоантропів, неоантропів і так далі). Докази творяться за допомогою мікро- та макроеволюційних процесів [8, 9, 15]. Мікроеволюційне вчення оперує реально існуючими групами організмів у природі (популяції, підвиди, раси, види). За цими групами можна спостерігати, а також експериментувати, тобто виконувати наукове дослідження. Макроеволюційне вчення оперує групами, що реально в природі не існують (рід, родина, ряд, клас, тип). Тому й досліджувати, експериментувати на рівні роду, родини, ряду, класу, типу неможливо. З такого погляду, класичні дарвіністи в основу своїх поглядів кладуть три основних положення [15, 17]. Це, по-перше, якщо розподіл на мікро- та макроеволюцію за границею видоутворення є значною мірою умовним, то мікро- і макроеволюція є двома сторонами єдиного і неперервного процесу еволюції, де мікроеволюція поступово переходить в макроеволюцію. По-друге, якщо між мікро- і макроеволюцією немає ніякої різниці, то й механізми мікроеволюції і макроеволюції ідентичні. По-третє, якщо механізми мікро- і макроеволюції ідентичні, то основною рушійною силою макро-, як і мікроеволюції, є творча роль природного добору на основі дрібних спадкових змін. Це дало можливість еволюціоністам відтворити ті порівняльно-анатомічні ряди, в яких науковці ставлять істот нижчого рівня організації вниз, а істот вищого рівня організації розміщують за рангами дедалі вище й вище. У такому порівняльно-анатомічному ряду ми можемо знайти ланку: прокаріотична амебоїдна анаеробна клітина → (після вселення мілких аеробних бактерій) прокаріотична амебоїдна анаеробна клітина з мітохондріями → (після вселення спірохетоподібних бактерій) прокаріотична амебоїдна анаеробна клітина з джгутиком. На цьому етапі відбувається розмежування між тваринними і рослинними організмами. Клітині, яка має мітохондрії і джгутик, не вистачає оформленого ядра, щоб назватися тваринним організмом. Тому, згідно зі симбіотичною гіпотезою, якийсь чином на цьому етапі з'являється оформлене ядро. Це означає, що закінчилося формування одноклітинного тваринного організму. Утворення одноклітинних рослин відбулося дещо інакше. Клітині, яка вже має мітохондрії і джгутик, не вистачає хлоропластів і оформленого ядра, щоб назватися рослинним організмом. Тому, згідно з гіпотезою, в клітину з джгутиком і мітохондріями вселяються синьо-зелені фотосинтезуючі одноклітинні водорості. Вони стають прообразом хлоропластів. Також з'являється оформлене ядро.

Завершується формування одноклітинного рослинного організму [9]. Наступна ланка – риби → земноводні. Ця ланка стає основою для твердження про те, що лише кистепері риби дали початок земноводним, а земноводні – тваринному світу, еволюція якого завершилася з появою розумної людини [8-14, 20].

Головна ознака релігійної картини світу – це розділення світу на надприродний і природний, за абсолютного панування першого над другим. Для релігійної картини світу іудаїзму, християнства, ісламу характерною є триярусна будова світу (небеса, Земля, пекло), зіставлення небесного (вічного) земному (тлінному) [18-20, 26, 35]. Релігійна картина світу міститься у святих книгах (Веди, Біблія, Коран). Отже, основою релігійних доказів є надприродне походження Святого Письма, богодуховності святого переказу, божественного значення церкви, а також низка практичних дисциплін, пов'язаних із богослужінням. Усі системи богослужіння виходять із визнання особистості бога, що створив світ і править ним. На наш погляд, основною суперечністю богослов'я у питанні еволюції людини є те, що її достовірність та істинність прийняті без практичних доказів, які ґрунтувалися б на наукових здобутках Стародавнього світу, що зашифровані в Біблії, а базуються на особистому сприйнятті богословами-теологами біблейської інформації і законів природи. Їхній доказ – віра, а вірою сьогодні не можна виправдатися. Біблія, Послання до євреїв, глава 11, вірш 1 "А віра – то підстава сподіваного, доказ небаченого" [18].

Таким чином, у питаннях еволюції (історії) розвитку органічного світу Землі, зокрема й еволюції людини, стає зрозумілим, що єдиної думки немає існує і не може бути. Це антагоністичні підходи вирішення проблеми. Причину відомо – ні релігійне, ні матеріалістичне еволюційне вчення не мають достатньо доказів, які ствердили б, що це так. Рух антиречовини як основи життя і всього живого людині ще не відомо, а наукові здобутки Стародавнього світу, зашифровані в алегоричній формі в Біблії, ще в зрозумілій формі не розкриті. Саме розкриттю життя і всього живого на Землі присвячено це дослідження.

Виклад результатів досліджень. Відомо, що деякі філософські ідеї, проблеми, думки зберігаються тисячоліттями і не знають вікових меж. Такою проблемою є еволюція (історія) розвитку органічного світу Землі, зокрема й людини. Безліч наукової інформації, філософських течій, суперечностей, які розділяли і розділяють суспільство, пов'язано з еволюційними думками, що викладені у працях найвідоміших філософів та природознавців. В основу їхніх поглядів покладено уявлення про поділ усієї природи, всіх існуючих у ній тіл, на тіла живі, живі організми та тіла, позбавлені життя, тіла мертвої, або безживної, природи. Як констатує В.І. Вернадський [1], у філософських ідеях Стародавнього світу домінували думки, по-перше, що живе тіло виникає з іншого живого тіла і розпадається після смерті на безживні, позбавлені життя тіла. По-друге, що живе тіло може виникнути безпосередньо з мертвої природи, обминаючи живе тіло. Наприклад, Аристотель [35] у своїх трактатах, які збереглися досі, припускав виникнення живого тіла з мертвого шляхом самостійного зародження. З цього приводу В.І. Вернадський [1] акцентує на тому, що у виникненні живого з мертвого необхідно розрізняти два явища. З одного боку, виникнення живого організму з таких мертвих тіл природи, як камін-

ня, скелі, вода, гази, земля, які ніколи живими не були. Це буде абіогенез, зародження поза живим або археогенез, первісне зародження. З іншого боку, ми повинні розрізняти зародження з померлого або вмираючого живого організму, виникнення нових організмів у випадку гниття та розкладу старих організмів. Це гетерогенез, або різнорідне зародження. Нарешті, повинні розрізняти ще й третє явище – біогенез, або зародження одного живого організму з іншого подібного до нього, як ми це бачимо довкола, коли людина та інші організми народжуються від інших живих, до того ж подібних до себе. У цьому доречно акцентувати, що явище біогенезу є основною властивістю живого, що живе та життя створюються на Землі лише біогенезом. Таке розуміння вніс у 1668 р. Франческо Реді [36], який проголосив біогенез єдиною формою зародження живого. Принцип Реді "все живе з живого" є першим науковим досягненням, що дає нам змогу науково підійти до загадки життя, а у 1800-х роках Жан Батіст Ламарк [26] запропонував концепцію еволюції живої природи, яка дала поштовх еволюційному вченню Чарльза Дарвіна [2-7], який доказав, що еволюція здійснюється унаслідок взаємодії трьох основних чинників: мінливості, спадковості та природного добору. Завдяки спадковості, мінливості та безперервній дії природного добору, організми в процесі еволюції нагромаджують дедалі нові пристосувальні ознаки, що зрештою веде до утворення нових видів (видоутворення). Але все-таки, на наш погляд, варто акцентувати на висновку В.І. Вернадського [1, 27], який стверджує, що: "У клітинах починають відкривати сторонні, незалежні від них дрібні організми: бактерії – в одних, та недосконалі організми, тобто мікросоми, – в інших. Ці тільки вивільняються з вмісту клітин під час їх руйнування і здатні, принаймні в деяких випадках, до існування після смерті клітин та загибелі складеного з них організму". Цей висновок В.І. Вернадського підтверджує його геніальність, оскільки він є ключем до розгадки гіга-, мега-, макро і мікроеволюції, які ми висвітлили у працях [32-34].

Таким чином, з'ясування загадки життя тваринного світу, зокрема й людини, пов'язане спершу з відповіддю на вузьке та по суті величезних глибин й важливості запитання: "Чи життя і живе на Землі є окремим явищем в історії матерії та енергії, що часом з'являється і так само безслідно зникає?". У своїх працях [32-34] та інших ми уже відповіли, що космос без матерії та без енергії, так само як без проявів життя не може існувати, бо життя – це механізм, який природою задіяний у процесі руху матерії галактичного світу, її видозміни і вдосконалення, руху антиречовини, де будь-який живий біологічний організм задіяний у транспортуванні, збереженні, видозміні цієї матерії та, головне, зміні її полярності.

Доречно також висвітлити думку Великого і Святого пророка Мойсея [18] з приводу життя (Перша книга: Буття, глава 1, вірш 27 "І Бог на Свій образ людину створив, на образ Божій її Він створив, як чоловіка та жінку створив їх", а у вірші 28 вказує: "І поблагословив їх Бог, і сказав Бог до них: "Плодіться і розмножуйтеся, і наповнюйте землю, оволодійте нею...". Ці віршовані вислови, в алегоричній формі, доводять, що пророк Мойсей поділяв життя на дві частини. У першому вірші він акцентував на існуванні на Землі механізму самозародження живої біологічної клітини, а це не що інше, як ви-

никнення живого тіла з мертвого шляхом самочинного зародження, це абіогенез або археогенез, первісне зародження, яке ми висвітлили в макроеволюції [34]. У другому вірші він наголошував, що життя має механізм, за допомогою якого самочинно зароджене життя на якомусь видовому рівні як клітина, яка наділена властивістю постійного ділення, тобто зародження одного живого організму з іншого, подібного до нього, а це біогенез. На жаль, фундаментальна наука, не володіючи питаннями будови антиречовини, темної матерії, темної енергії та їх початком і кінцем, зокрема й на видових рівнях, а також механізмом абіогенезу, намагається пояснити появу життя за допомогою лише біогенезу, тобто від нижчих форм організації до вищих, чим спричиняє проблеми еволюційного вчення у світлі наукових фактів та логіки [13-15, 17]. На наш розсуд, мікроеволюцію необхідно висвітлити з точки зору руху матерії, оскільки Чарльз Дарвін [2-7], еволюцію органічного світу Землі на видовому рівні досить повно і об'ємно висвітлив з точки зору наукових фактів. Проте слід зазначити, що ми не можемо погодитися з тим, що нові пристосувальні ознаки ведуть до утворення нових видів (видоутворення), так само як і з тим, що на Землі існує міжвидова еволюція тваринного світу, зокрема й людини. Вважаємо, що в цих питаннях мову потрібно вести про фізіономічні зміни на видових рівнях, а не видові (нововидоутворення). Про видову еволюцію як космічний прояв, а не земний, де види лише первісно зароджуються на галактичній матерії і в часі безслідно зникають [37]. Для доказу розглянемо Сонячну систему, яка розташована на шляху антиречовини галактичного світу, що рухається між біологічним центром, який завершив своє життя і випустив свою матерію, та галактичним біологічним центром, який синтезується на цій матерії, зародився, живе і розвивається. Антиречовина, рухаючись через Сонячну систему, на її планетах робить зупинки і матеріалізується в речовину, життя тваринного світу, зокрема й людини. Тому життя і все живе на планетах Сонячної системи у готовому вигляді проникло в неї із зовні з галактичного світу. Ось чому В.І. Вернадський [1] акцентує на тому, що життя (живі організми) реально існують не тільки на одній нашій планеті, не тільки в земній біосфері. Він стверджує, що це встановлено безсумнівно для всіх так званих "земних планет", тобто для Венери, Землі, Марса, і з цим потрібно рахуватись. Тому ми вважаємо, що історія живої речовини з часом виражається повільною зміною форм життя, форм живих організмів, генетично пов'язаних між собою безперервно, від одного покоління до наступного без розриву не відповідає дійсності як на Землі, так і на планетах. Цей процес відповідає дійсності, але з поправкою, для Сонячної системи за маршрутом: Плутон → Нептун → Уран → Сатурн → Юпітер → Марс → Земля → Венера → Меркурій → Сонце, але на кожній планеті матерія видозмінюється, вдосконалюючись через матеріалізацію антиречовини в речовину, в нашому розумінні життя і живе [18]. А на Землі повинно йтися лише про фізіономічну видозміну як тваринного, так і рослинного світу, а не про можливі нововидоутворення, як зазначають Чарльз Дарвін [2, 3, 6] та матеріалісти [8-14]. Адже безплідність, важка хвороба чи трагічна загибель можуть розірвати цю зміну форм життя, форм живих організмів, генетично пов'язаних між собою безперервно, від одного покоління до наступного без розриву, на Землі. Тоді вини-

кає запитання: "А де ж дівається матерія, антиречовина, яка є основою життя і всього живого? Що робити із законом збереження матерії?" Отже, життя у стані речовини у Сонячній системі має властивість завжди зникати, а інколи дочасно переривається. Це означає, що генетичне волокно галактичного світу тваринним світом не буде витягнуте з ядра планет, з позитивного простору ядра планет у негативний простір своїх оболонок, тобто повинно зникнути, але життя у стані антиречовини, яка є вічною, як вказує Енкосс (Папюс) Жерар [31], не може зупинитися. Так, як рухаючись через нашу зону Сонячної системи, силові лінії електричного поля дають нам можливість зробити на них певні вузлові зав'язі, перетворивши їх на речовину в нашому розумінні та користуватися нею певний проміжок часу, аж поки ця зав'язь не розв'яжеться і ця ділянка силової лінії не переміститься на енергетичний рівень іншої планети, не перетворивши речовину на прах та забравши генетичний код пам'яті. От що залишається на планетах від закону збереження матерії [18]. По-перше, якщо тваринний світ за допомогою репродукції не здатний витягнути з ядра планет генетичне волокно галактичного світу, то природа за допомогою землетрусу чи вулкану винесе його на поверхню (у варіанті Землі) і самочинно зародить інше первісне життя якогось виду, який за допомогою репродукції (життя) продовжить перетягувати генетичне волокно з ядра у від'ємний простір атмосферної оболонки [32-34]. По-друге, для природи немає значення, які види тваринного світу будуть транспортувати генетичне волокно з ядра Землі. Отже, ніхто і ніщо в Сонячній системі не може зупинити руху галактичної матерії, яка, видозмінившись, зобов'язана забезпечити життя новоутвореному, молодому біологічному життю на поверхні галактичного світу.

Для підтвердження життя органічного світу Землі як космічного прояву, як зазначають Мойсей [18], Піфагор [26], Аристотель [26], Галілео Галілей [26] і В.І. Вернадський [1], ми зробили та висвітлили розрахунки, які стверджують, що це так [21, 24]. Для доказу ми використали рух антиречовини в Сонячній системі, як вказує Піфагор [26], акцентуючи на тому, що в Сонячній системі все побудовано за десятинною системою, а це послідовний цифровий ряд від 1 до 10 (12345678910). Дві групи чисел: парних і непарних, пов'язаних дипольним волокном. Це числа натурального ряду, де у вихровому полі виникає енергетична спіраль між спорідненими ядрами і оболонками макросвіту. Тому генетичний код Сонячної системи у десятинній системі обліку буде таким: 10864213579, а оскільки ми живемо у другій позиції її будови, то генетичний код – 864213579. Це код сонячної зони нашого світу. Але нас цікавить Земля, вона в'яже в цьому векторі сьому клітину, оскільки перебуває на сьомому місці від Плутона. Тому генетичний вектор життя, який заходить на Землю з Марса, буде таким: $7^1\text{-}642.135\text{-}6^1$ [21, 24]. Таким чином, в оболонці сім зав'яжеться сьома ядерна клітина нашого життя і він у вигляді $8^1\text{-}642.1357\text{-}7^1$ піде на Венеру. Тому код 642.135 дасть критичну місткість для наповнення або винесення матерії з біологічної клітини людського життя. Іншими словами, це критична місткість для матерії ядра й оболонки у земної людини. Земне ядро може мати лише три оболонки або три рівні однієї оболонки і сім рівнів у ядрі. Тоді код біологічних клітин Землі – число 37. З цього випливає, що місткість ядра клітини не може перевищити число 777, а

місткість оболонки 333. Спробуємо скласти парні та непарні числа генетичного коду: $642+135=777$. Генетичний код дає сумарне наповнення ядра Земної клітини до його рівня, де число 642 – це наповнення головного рівня ядра, а 135 – це наповнення забороненої зони ядра. При цьому, якщо одна із зон ядра клітини досягне критичного значення, то людина (біологічна клітина) загине, або здійснить якийсь скачок. Тому нам неважко поррахувати критичний момент генетичного волокна людського життя.

Тривалість життя немовляти (T_1). Над поверхнею Землі розмістилося шість енергетичних рівнів, на яких і розмістилися клітини генетичного вектора, який прийшов із Марса. Порожня марсіанська оболонка виявилася блукаючою над поверхнею Землі у пошуках родинного потенціалу зі свого генетичного вузла. Відшукавши енергетичну зав'язь C-H, її захоплює яйцеклітина або інша біологічна клітина, яка попала в енергетичне середовище і намагається з нього вийти шляхом розподілу. Отже, що розвиток біологічних клітин немовляти починається з утворення заборонених зон їхніх ядер, а головні рівні клітини взагалі спустошені та перебувають у такому стані до народження. Наповнювана енергія забороненої зони ядра поступає від добового циклу руху матерії на Землі. А так, як ми маємо впродовж доби, іншими словами (+) вуглецю ($\vec{C}^+$) і (-) водню ($\vec{H}^-$), то за добу, генетичний вектор життя наповнюватиметься на півперіод. Отже, для нагромадження повного одного циклу необхідно два дні. Коли перша критична точка генетичного вектора життя має критичне наповнення забороненої зони ядра – число 135, то тривалість формування цієї фази життя (T_1) визначимо: $T_1=135 \times 2=270$ днів, або $270:30=9$ місяців. Так, ми отримали першу критичну точку формування генетичного вектора людського життя. Період вагітності.

Тривалість життя людини (T_2). Якщо зав'язь немовляти відбувається на негативній енергії ($\vec{H}^-$) Землі, що поступає через її ядро з космосу, то генетичний вектор не пропускає Сонячну матерію, позитивну енергію ($\vec{C}^+$) до немовляти. Коли досягло критичне наповнення ядер мікросвіту генетичним волокном у заборонених зонах, то від перевантаження клітина вектора відкривається і починає поступати Місячна матерія. Народження припиняє подачу генетичного волокна з негативною енергією ($\vec{H}^-$) з ядра Землі й людина починає жити на генетичному волокні вуглецю ($\vec{C}^+$), від Сонячної енергії. Генетичний код нашого вектора ГК=642.135, де ядро нашого світу уже заповнене на 135 одиниць. Це фаза життя немовляти (T_1), а 642 – фаза нашого життя (T_2) порожня. Заборонені зони ядер нашого мікросвіту повністю забиті генетичним волокном біологічної клітини, що розпалася в ядрі нашої Землі. Ми починаємо заповнювати головні енергетичні рівні ядер клітин нашого мікросвіту, але вже Місячними циклами руху матерії, відійшовши від земних коливань. Місячний цикл становить 28 земних діб або 28 земних коливань. Нам необхідно обчислити кількість енергетичних Місячних циклів, повністю заповнених однією тільки Сонячною матерією. А знаючи, що головні рівні мікросвіту в ядрах людини можуть прийняти лише 642 цикли, обчислимо макси-

мальний вік людини. Для цього потрібно обрахувати кількість енергетичних днів в одному земному році в 365 днів. Знаючи, як вказує Біблія, що сьомий енергетичний рівень ядра Землі викинутий назовні, утворивши Місяць і обертається з ним в одному напрямку, то неважко зрозуміти, що кожний сьомий день року (недільний) порожній і матерія перебуває у стані спокою [21, 23]. Визначимо кількість таких днів: $365:7=52$ неенергетичні дні одного року. Так, як Місяць за один рік робить $365:28=13$ обертів навколо Землі синхронно ядру, то рух генетичного волокна сповільнюється ще на 13 діб. Таким чином, ми матимемо таке число енергетичних днів: $365-52-13=300$ енергетичних днів у році. За цей період Місяць робить циклів: $300:28=10,71$ цикл. Щоб виділити з них тільки Сонячні напівперіоди, необхідно це число зменшити вдвічі: $10,71:2=5,35$ Місячних циклів чистої Сонячної енергії в році. Отже, максимальна тривалість життя людини на Землі, яка живе в унісоні з природою, не може перевищити: $T_2 = 642:5,35=120$ років. Про це говорить і Мойсей. Так, у Першій книзі Буття у главі 6, вірші 3 подано таку інформацію: "І промовив Господь. Не буде мій Дух перемагатися в людині навіки, – бо блудить вона. Вона тіло, і дні її будуть сто і двадцять літ" [18].

Тління померлої земної людини та тривалість вивільнення антиречовини (T_3). Як зазначено у Біблії [18], людина має тіло і Дух. Г.С. Сковорода [38] вважає, що всі світи складаються з двох натур: внутрішньої (духовної) і зовнішньої (матеріальної). Енкосс (Папюс) Жерар [39] у школі "Парацельс" мову веде про низовий матеріальний початок – тіло та начало посередника Астральний Архей (людина Евеструм), а про вищий початок (Дух) не згадує, а В.В. Курляндський [40] зазначає, що людина, окрім плоті, має Душу, так вирішили 600 років тому на Вселенському соборі у Ватикані. Доречно, що у Стародавньому світі, Платон [26], Аристотель [26], Піфагор [26] та в алегоричній, а не в прямій мові, Біблія [18, 29, 32-34] говорять про те, що людина складається з тіла і духу, а в сучасному розумінні – речовини й антиречовини або клітини й антиклітини [22, 29], які можуть бути видалені як природним [21], так і неприродним [31] шляхом.

Таким чином, виникнення людини на Землі ми описали як рух матерії, згідно з нашими всіма відомими законами. Один об'єкт зникає, а інший з цієї матерії з'являється. Коли ядро мікросвіту людини досягає критичного рівня наповнення ($642+135=777$), біологічна клітина гине, настає смерть і зав'язь С-Н розривається. У ядер стають відділятися головні енергетичні рівні від своїх заборонених зон, і клітина ніби ділиться на речовину і антиречовину [22, 25, 29], але природним шляхом [18]. У разі настання смерті, зовнішня захисна оболонка зникає і жорстко чіпляється до генетичного вектора. Це відбувається за земний неенергетичний період, ядерне число 52 ($365:7=52$). Після закінчення цього періоду настає перехід ядер: $37 \times 28=1036$ днів. За цей період із померлої людини випаровується генетичне волокно ядер мікросвіту заборонених зон, утворюючи біля кінця генетичного вектора і розщепленої нульової зони планети сьомий рівень і створюючи земну біологічну клітину антиречовини. Генетичне волокно головного енергетичного рівня йде в Землю і захоплюється спустошеною від волокна клітиною, яку виносить ядро, і вона поглинається рослинним світом. Генетичний вектор життя з новим ко-

дом 642.1357 створює навколо Землі семикругову спіраль, яка після його формування за сім оборотів Землі, його відпускає. І новий генетичний вектор йде на Венеру. Назвемо це вознесенням. Таким чином, третя фаза генетичного волокна людини не може перевищити: $T_3=52+1036+7=1095$ днів. Це в земному обрахуванні: $1095:365=3$ роки. Тоді загальна тривалість перебування генетичного волокна людського життя на Землі (біологічний вік людини), без урахування першої фази – немовля – дорівнює: $T=T_2+T_3=120+3=123$ роки. Так, Біблія, Четверта книга Мойсея: Числа, глава 33, вірш 39: "Арон був віку 123 роки тай помер" [18]. Три роки, які становлять різницю цих чисел ($123-120=3$) не що інше, як розпад трупа людини та переполаризація генетичного волокна. За три роки генетичний вектор віджитої людини у вигляді $8^1 \cdot 642.1357 \cdot 7^1$ піде на Венеру, але це вже рух антиречовини. Отже, на підставі руху антиречовини і її матеріалізації на Землі ми довели, що життя і все живе – це мить між своїм минулим і майбутнім, а це еволюція у повному розумінні цього терміна. Тому можна подати в досить схематичній формі розміщені енергетичні рівні людини за енергетичними рівнями макросвіту (Землі), зберігаючи їхню послідовність. Фактично, на рис. 1 зображено всю інформацію з Біблії.

Тому необхідно докладніше пояснити. Як видно з рис. 1, генетичне волокно сонячної ланки заходить в канал диполя клітини кожної людини. Отже, таких каналів стільки, скільки Земля може дати чоловік. Слово чоловік тут не випадкове. Кожна клітина, яка функціонує в природі, обов'язково має в периметрі своєї клітини 21 енергетичний рівень. Сонячна система, теж мала раніше 21 енергетичний рівень, а потім перейшла на 19. Із цих 19 енергетичних рівнів один належить Сонцю, а 18 мають планети – кожна по 2. По одному рівні йде матерія на Сонце, а по іншому рівні вона рухається із Сонця [25, 30]. Фактично, по цих рівнях виносяться відходи Сонячного синтезу. Оскільки матерія і генетичне волокно в природі – досить великий дефіцит, то виникає запитання: "Чому Сонце залишає матерію в себе, якимось чином її відфільтрувавши, оскільки відомо, що на Сонці йде синтез і ця Зірка росте?". Тут справа досить проста, по одних рівнях на Сонце постійно поступає велика кількість генетичного волокна, а по інших виносяться відходи. Але які? Сонце викидає в простір системи якийсь відсоток матерії, що поступила до нього. Але цей відсоток настільки енергетично міцний, що в енергетично низьких зонах її планет він руйнує генетичне волокно, досить великій масі матерії, як розкладаючи її, так і змінюючи полярність. Це ніби обіговий капітал у Сонячній системі, оскільки відходи сонячного синтезу рухаються по головних енергетичних рівнях спіралі планет, а повертаються по спіралі заборонених зон, які розташовані між головними рівнями. Якщо подивитись на клітину людини, то природа надала їй тільки дев'ять рівнів, які розташовані на спинному хребті, то щоб замкнути рух матерії в організмі, природа змушує будувати його розгалужені додаткові хребці – шийний, тазовий, хрестовий... Виникає запитання: "А куди ж природа діла іншу десятку рівнів, адже це її власність і вона про них ніколи не забуде?". Коли в клітині зникають робочі фокуси, які розміщені в клітинах мозку, то на деякий період клітина ніби

розпадається на дві частини: десять рівнів, по яких матерія заходила на Сонце, та десять рівнів, по яких матерія виходила із Сонця. Коли намалювати хрест цього процесу, то стає зрозумілим (рис. 2), що на планеті, куди потрапляє пуста 18-рівнева клітина іншого рівня, відбувається розрив диполів, які поєднують рівні заходу та виходу матерії.

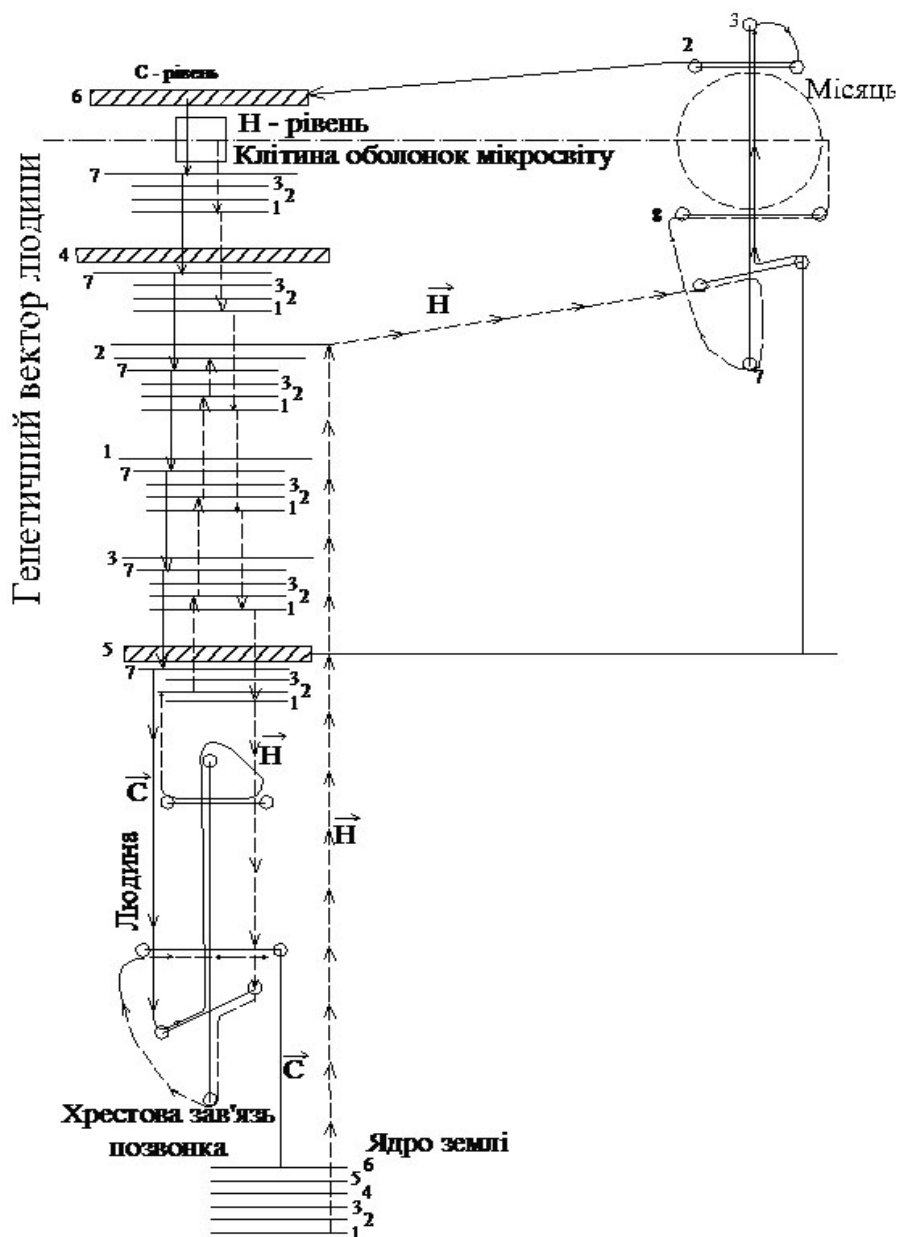

Рис. 1. Енергетична будова людини

Рис. 2. Енергетична будова клітини людини, яка потрапила з нижчого головного рівня (Марса)

Тобто головні енергетичні рівні відділяються від своїх заборонених зон і кожний окремо здатний створювати живий організм. Розпад клітини шостого рівня ядра Землі теж відбувається на дві групи, спочатку виходить оболонка, а потім виходить ядро. Коли з'являється генетичний вектор людини, то спочатку його захоплює Марсіанська оболонка і витягує з ядра рівні клітини, що містяться в оболонці, так створюється жінка. Всі заборонені зони клітин Землі мають координати 37 – кодове число. Це означає, що між днями зав'язі жінки та зав'язі чоловіка з одного генетичного вектору, розміщено заборонений період у 37 днів. Коли виразити це в днях народження, то між енергетичною жінкою та енергетичним чоловіком лежить інтервал у 37 днів (рис. 3).

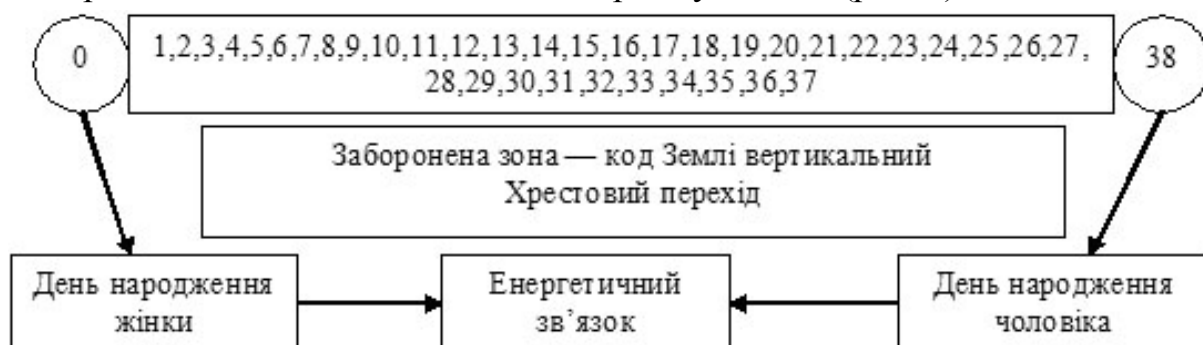

Рис. 3. Діаграма народження чоловіка і жінки

Це "золоті пари", де жінка старше чоловіка на кодовий інтервал забороненої зони. Можливо, це і породжувало матріархат на Землі. Сучасне поповнення суспільства проходить через яйцеклітину і "золота пара" за грубими підрахунками може зміщатися до 1000 км. Зміщенням складових такої пари управляють фази Сонця. Зміщення генетичного вектора відбувається лише з півночі на південь і навпаки, практично притримуючись одного меридіана. І від фаз Сонця жінка може бути або на північ, або на південь від народження чоловіка. Але ця віддаль не перевищує 1000 км. Між Заходом і Сходом "золоті пари" не виникають.

Проте людське життя на Землі зав'язується із двох матеріальних потоків макросвіту. Це вуглецевого ($\bar{C}^+$) та водневого ($\bar{H}^-$) [21, 24, 26]. Після того, як генетичний вектор забрав у Марса пусту клітину, побудовану з оболонок марсіанського мікросвіту, і перейшов на Землю, то всі зв'язки із планетою Марс зникають. Для вектора генетичного волокна людини Марсіанська зона залишається в історії як пройдений етап. Тому сьому комірку (рис. 4), в якій розвивається людина на Землі, переносити в агресивну зону Марса небезпечно.

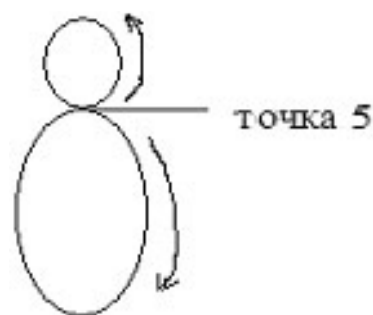

Рис. 4. Напрямки руху матерії ($\bar{C}^+$) і ($\bar{H}^-$) по енергетичних рівнях людини

З рис. 1 досить чітко видно функції Місяця як насоса, що прокачує матерію крізь людину під час свого обертання навколо ядра Землі. Відразу помітно, що через хрестову зав'язь енергетичних рівнів хребта людини рухаються дві матерії у протилежних напрямках. Але це тільки між рівнями 37 та 73, тобто у забороненій зоні. Зовнішня картина цієї

хрестової зав'язі ніби виділяє замкнену вісімку в точці 5 юпітерського рівня хребта (рис. 4), кільцями якої у протилежних напрямках мусить рухатися матерія, а оскільки ми маємо дві матерії ($\vec{C}^+$) та ($\vec{H}^-$), то одним кільцем рухається один вид матерії, а другим – інший. Але хрест ніби поєднує ці кільця, так розташувавши енергетичні переходи між рівнями хребта, що постійно зберігається у тілі людини. Напрямок обертання проти годинникової стрілки. А п'ятий рівень хребта ніби ділить полярність простору людини й особливої участі в енергозабезпеченні організму не бере (рис. 4). Тому в генетичному векторі й перебуває шість клітин, які задають умови формування сьомій клітині. Отже, стан сьомої клітини задається семизначним числом. І можна для Землі записати (рис. 5) генетичний код людини.

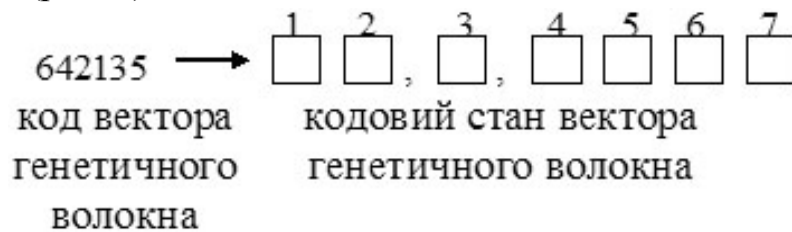

Рис. 5. Генетичний код людини

Людина перебуває у сьомій клітині, і з такого порядку досить важко впливати на загальний стан вектора генетичного волокна, бо вона може міняти тільки одиниці цього стану. Тому зрозуміло, що відпрацьована матерія людини не може бути просто винесена у зовнішнє середовище, її мусить відбирати якийсь рівень макросвіту і спрямовувати в інше русло видозміни. У людини для кожної матерії є свої вихлопні рівні, це ядерний підрівень 666 Землі та другий рівень земної оболонки, який розташувався на її вершині в забороненій зоні після перших двох чисел кодового стану вектора генетичного волокна. У цьому випадку вихлоп матерії із людини задається п'ятизначним числом □ □ □ □ □. Оскільки перше число цієї діаграми 2 – другий головний рівень спіралі Землі, яка не може занурюватись в підрівні забороненої зони, оскільки відпрацьована матерія йде тільки по головному рівні, а це нуль забороненої зони, то ми легко можемо записати цифру 20000 космічних одиниць (к.о.). Це означає, що людина не здатна пропускати через свій організм енергію, що перевищує 20000 к.о., оскільки порушиться закон збереження матерії, і в її організмі розпочне розвиватися якийсь процес, пов'язаний з енергетичним перепоповненням клітини. Вона розпочне розвиватися від надмірного постійного перепоповнення. Фактично, зміна цього числа на одинички призводить до смерті людини, і його потрібно виділити комами. Отже, життя людини на Землі у кодовому стані може описуватись тільки числами 4, 5, 6, 7, а числа 1, 2, 3 описують положення генетичного вектора людини після її смерті. До того ж, із відомостей народної медицини України, енергія людини дійсно не може бути більшою від 20000 к.о. [41]. Повертаючись до чисел 4, 5, 6, 7 кодового стану людини, які можуть змінюватися у межах 0-3, оскільки в кожній клітині лише три рівні вільні, ми отримуємо критичне число з кодового стану генетичного вектора людини – 3333. Отже, у кодовому векторі 642.135, який прийшов на Землю із Марса для фор-

мування наступної клітини свого волокна в разі досягнення критичного стану, вираженого числом 642.3333, розпочинаються події, які пов'язані зі смертю, оскільки приводять в рух вектор генетичного волокна. Цей стан зрозуміти досить легко: у клітин 4, 5, 6, 7 заповнюються повністю всі енергетичні рівні, які блокують рух Сонячної енергії крізь себе. Виникає ніби енергетична пробка у векторі генетичного волокна, яка перекриває доступ енергії до третього рівня хребта. Але найголовніше, що ця пробка починає розвиватися в організмі людини тому, що змінити число 3333 можна лише додаванням одиниці $3333+1=3334$, а такий стан не витримує сьома клітина, тобто клітина людини, і генетичний вектор приводиться в рух не верхніми рівнями, тобто силами природи, а нижніми, станом людини (рис. 6). Іншими словами, код.

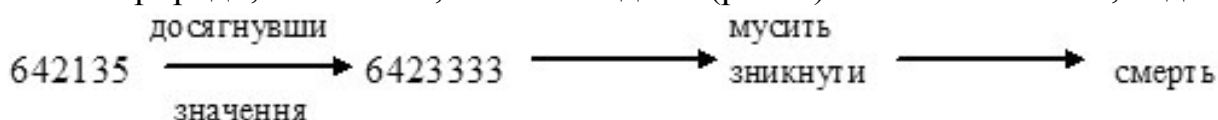

Рис. 6. Стан людини за генетичним кодом

Дивлячись на вісімку хрестового переходу, можна зробити такий висновок: у людини мусять постійно передуватися два стани. Це рух матерії по верхньому кільцю та рух матерії по нижньому кільцю. Одночасний рух матерії неможливий, бо в точці 5, а це п'ятий рівень хребта, відбувається зіткнення матеріальних потоків і людина може навіть згоріти. Ці стани визначаються свідомою активністю та несвідомим спокоєм – сном. І одночасно перебувати в цих станах людина не може. На хрестовій зав'язі людини існує енергетичний клапан, який перекриває матеріальні потоки в людині. Цей клапан управляється зовнішньою оболонкою людини, яка розташована у забороненій зоні клітини, в аурі, між рівнями 3 та 7, розміщених на вертикальній перемичці – 37 хреста, яка ділить цю ділянку у відношенні 3:7. На плечах цього клапана розташовані прийомні антени. Це дві аури людини (рис. 7).

Рис. 7. Аури людини

Коли людина в активному стані, то працює антена оранжевої аури і матерія з генетичного волокна через точку 7' аури, через клапан поступає на третій рівень хреста від клапана. Коли людина засипає, то цей клапан повертається і оранжева аура ховається, а на її місці з'являється біла аура, яка пропускає матерію іншої полярності, але від точки 3' через клапан до сьомого рівня хреста. Для людини це переключення майже миттєве і майже невідчутне. Чітко визначити точку зміни фаз активності та сну можна лише за кольорами аури. А оскільки прийомні аури перебувають у протифазах, то одночасне її з'явлення неможливе і два стани людини одночасно неможливі. А сон людини бажано розглядати як мікросмерть, саме під час сну відбувається

чистка заборонених зон клітини, які забиваються відпрацьованою матерією в активному стані. Переповнення цих зон гальмує рух по спіралі головних рівнів і людина втрачає рухливість, розпочинає сковувати свої рухи, від чого виникає втома, яка переходить в сонливість.

У хрестовій зав'язі немає рівнів 1, 9 та 10. Рівні 9 та 10 розташовані в корі головного мозку, утворюючи диполь між свідомістю та підсвідомістю. Це клітини індуковані, у яких є потенціал ланцюжкових клітин [33]. Щодо першого рівня хребта, то як не дивно його головний рівень розташований у ступнях ніг, вірніше клітини цього рівня, тканина тіла людини. Підрівень цього рівня тягнеться до колін. А в колінах розпочинається тканина клітин другого рівня хребта. Слід зазначити, що захисна оболонка людського організму розпочинається з колін, тобто з другого енергетичного рівня. Тканина першого енергетичного рівня у людини незахищена. Диполі першого енергетичного рівня ніби управляють шкірою оболонки клітини людини (рис. 8).

Рис. 8. Захисна оболонка людини

Фактично, це клітини кліматичного нуля організму і тому можуть тривалий період перебувати в досить широкому діапазоні температур.

Висновки. 1. Геніальність Чарльза Дарвіна полягає в тому, що він вперше практично доказав, що еволюція здійснюється унаслідок взаємодії трьох основних чинників: мінливості, спадковості та природного добору. Мінливість служить основою утворення нових ознак у будові та функціях організму, спадковість закріплює ці ознаки, а під дією природного добору усуваються організми, непристосовані до умов існування. Завдяки спадковості, мінливості і безперервній дії природного добору, організми в процесі еволюції нагромаджують дедалі нові пристосувальні ознаки, що зрештою веде до утворення нових видів (видоутворення).

2. Проте не можна погодитися з Чарльзом Дарвіном у тому, що спадковість, мінливість і безперервна дія природного добору веде до утворення нових видів (видоутворення), а також з його послідовниками, які стверджують, що життя і все живе на Землі з'явилося і розвивалося саме по собі від нижчих форм організації до вищих.

3. Мікро- і макроеволюцію, яка висвітлена в академічній науці, не можна розглядати як різні процеси. Це єдиний процес, який оперує реально

існуючими групами організмів у природі (популяції, підвиди, раси, види) та пояснює на рівні роду, родини, ряду, класу, типу, які існують лише у нашій уяві, зв'язок із минулим мільйоноліттям. Макроеволюційне вчення оперує групами, що реально в природі не існують. Тому й досліджувати, експериментувати неможливо, тобто вищі таксони, починаючи з роду, – це фікція.

4. Жива матерія (антиречовина), рухаючись планетами Сонячної системи, матеріалізується у речовину, тобто природа постійно стимулює зародження життя тваринного світу, зокрема й людини, які є мікросвітом в її макросвіті. Еволюція тваринного світу на Землі має фізіономічну видозміну і не приводить до нововидоутворення. Нововидоутворення видового різноманіття тваринного світу, також і людини, як виникає, так і зникає спонтанно та залежить від наявності генетичного волокна галактичного світу і кількості ядерних клітин, викинутих нижчим енергетичним рівнем, для Землі – Марсом.

5. Людське життя, як і будь-яке інше на Землі, виникає на зав'язі двох енергій: водневій ($\vec{H}^-$), що рухається з відкритого космосу і вуглецевій ($\vec{C}^+$), що рухається з Сонця. Генетичний код, в десятичній системі обліку Сонячної системи, яка існує в другій позиції своєї будови має код: 864213579, зокрема людини на Землі: 642135.7¹. Якщо перша критична точка формування людського життя пов'язана із забороненою зоною ядра – числом 135, то тривалість формування цієї фази життя (T_1): $T_1 = 135 \times 2 = 270$ днів, або $270:30 = 9$ місяців. Це життя відбувається на негативній енергії ($\vec{H}^-$) Землі, що поступає через її ядро з космосу. Якщо друга пов'язана з головними рівнями в ядрах людини – число 642, то максимальна тривалість життя людини на Землі не може перевищити: $T_2 = 642:5,35 = 120$ років. Людина живе на позитивній енергії вуглецю ($\vec{C}^+$), але Місячними циклами. Третя фаза генетичного волокна людини не може перевищити: $T_3 = 52 + 1036 + 7 = 1095$ днів. Це в земному обрахуванні: $1095:365 = 3$ роки. За три роки антиречовина віджилої людини, у вигляді генетичного коду 8¹-642.1357-7¹, піде на Венеру для матеріалізації в речовину і подальшого вдосконалення життя тваринного світу, зокрема й людини.

6. Історія живої речовини з часом виражається повільною зміною форм життя, форм живих організмів, генетично пов'язаних між собою безперервно, від одного покоління до наступного без розриву для Сонячної системи за маршрутом: Плутон → Нептун → Уран → Сатурн → Юпітер → Марс → Земля → Венера → Меркурій → Сонце. На кожній планеті антиречовина видозмінюється і вдосконалюється через матеріалізацію в речовину, а в нашому розумінні – життя тваринного світу, зокрема й людини. Це еволюція (історія) розвитку органічного світу. На Землі має місце лише фізіономічна видозміна, а не нововидоутворення.

7. Тваринний і рослинний світ є складовою частиною розвитку органічного світу Землі. Це різні світи і природа утворення їх різна. Тваринний світ живе і розвивається на енергії водню ($\vec{H}^-$), а рослинний – на енергії вуг-

лецю ($\bar{C}^+$). Тваринний світ формується в ядрі Землі, а рослинний світ заноситься із зовнішньої оболонки нашої атмосфери.

У задачу тваринного світу, зокрема й людини, входить: витягувати з ядра Землі в її оболонку генетичне волокно свого порядку; забезпечити плавний, невулканічний рух матерії; компактно зберігати генетичне волокно до початку Сонячного синтезу; синтезувати генетичне волокно нижчих порядків; утримувати оболонку простору клітини світового диполя.

Рослинний світ, як природній санітар, заноситься із Сонця, яке є ніби серцем рослини, формуючи за допомогою світла удари по клітинах і саме цим викликає синтез. Кванти світла із Сонця виносять продукти синтезу, сажу, тому вуглець ($\bar{C}^+$) від синтезу на Сонці не нагромаджується, а сонячна енергія виносить з Сонця енергетичний код вуглецю ($\bar{C}^+$), а сажа перетворюється у прах та викидається у відкритий космос за допомогою рослинного світу, який вбирає сажу, живе на ній і утримує планети в ідеальній чистоті. Сонячна енергія несе на планети генетичний код вуглецю ($\bar{C}^+$).

8. Формування тваринного світу, зокрема і людини, ще й їхній плід, перебуває в стані антиречовини (антиклітини) з гарячою оболонкою і холодним ядром, спалюючи матерію водню ($\bar{H}^-$), то щоб їм народитися, змінивши простір свого перебування з додатного на від'ємний, потрібно переполаризувати головну ядерну клітину свого життя, зробивши гарячим ядро та холодною оболонку, переполаризувати всі складові клітини життя, перейти з матерії водню ($\bar{H}^-$) на матерію вуглецю ($\bar{C}^+$), помінявши канали входу матерії з каналами її виходу.

9. Тваринний світ є учасником і безсилим спостерігачем руйнування Землі та синтезу Сонця. Земля втрачає свій генетичний код, перетворюючись у прах. Лише код вуглецю ($\bar{C}^+$) поступає на Землю. А всі інші коди виносяться із Землі, руйнуючи її.

10. Палеонтологічні знахідки попередників людини: дріопітеки ("дріос" – дерево, "пітекус" – мавпа; тобто деревна мавпа) → рамапітеки ("рама" – ім'я міфічного індійського князя) → австралопітеки ("австралос" – південний, тобто південна мавпа) → людина вміла → найдавніші люди, або архантропи, до яких належать (пітекантропа "мавполюдина", синантропа "китайську людину", гейдельберзьку людину, атлантропа) → нові люди, або неоантропи, або кроманьйонці, або *Homo sapiens* (кроманьйонцями називають лише викопних людей, які мають всі риси *Homo sapiens*), є незалежними один від одного, тобто їм непритаманний еволюційний процес, оскільки гібриди від різних видів, зазвичай, безплідні.

11. Основою мікроеволюції, тобто життя і всього живого на Землі, є лише явище біогенезу або зародження одного живого організму з іншого, подібного до нього, як це ми бачимо довкола, коли людина та організми тваринного світу народжуються від інших живих, до того ж подібних до себе. Мікроеволюція – це матеріалізація антиречовини в речовину на планетах Со-

нячної системи. На Землі це 666 підрівень із розщеплених 1000. На інших планетах форма життя і всього живого залежить від місця зародження і стану розвитку планети, як клітини. Життя може бути як на поверхні планет, так і в їхніх надрах.

Література

1. Вернадський В.І. Вибрані праці / В.І. Вернадський. – К. : Вид-во "Наук. думка", 2005. – 300 с.
2. Дарвин Чарльз. Происхождение видов путем естественного отбора, или сохранение благоприятных рас в борьбе за жизнь. – СПб. : Ид-во "Наука", 1991. – 539 с.
3. Дарвин Чарльз. Изменения домашних животных и культурных растений / под ред. акад. Е.Н. Павловского. – М.-Л. : Изд-во АН СССР, 1951. – 883 с.
4. Дарвин Чарльз. О происхождении видов в царствах животном и растительном путем естественного подбора родичей или сохранение усовершенствованных пород в борьбе за существование : сочинение : пер. с англ. С.А. Радчинский. – СПб. : Изд-во "Глазунова", 1864. – 396 с.
5. Дарвин Чарльз. Происхождение видов : пер. и вводная статья К.А. Тимирязева. – М. : Сельхозгиз, 1952. – 483 с.
6. Дарвин Чарльз. Происхождение видов путем естественного отбора. Книга для учителя. – М. : Изд-во "Просвещение", 1986. – 383 с.
7. Дарвин Чарльз. Происхождение человека и половой отбор; Выражение эмоций у человека и животного / под ред. Е.Н. Павловского : сочинения. – М. : Изд-во АН СССР, 1953. – Т. 5. – 1040 с.
8. Яблоков А. Эволюционное учение / А. Яблоков, А. Юсуфов. – М. : Изд-во "Высш. шк.", 1989. – С. 289-299.
9. Слюсарев А.О. Біологія : підручник / А.О. Слюсарев, О.В. Самсонов, В.М. Мухін, Є.Є. Федосова, А.П. Щеулов, В.П. Сисмеев, Т.І. Самойленко / за ред. В.А. Мотузного. – К. : Вид-во "Вища шк.". – 1990. – 503 с.
10. Тимирязев А.К. Чарльз Дарвин и его учение / А.К. Тимирязев // Сборник избранных произведений. – М. : Изд-во "Учпедгиз, 1940. – 432 с.
11. Северцов А.Н. Главные направления эволюционного процесса. Морфобиология. Теория эволюции / А.Н. Северцов. – М. : Изд-во Моск. ун-та, 1967. – 202 с.
12. Алексеев В. Становление человечества / В. Алексеев. – М. : Изд-во полит. л-ры, 1984. – С. 80.
13. Шмальгаузен И.И. Проблемы дарвинизма / И.И. Шмальгаузен. – М. : Изд-во "Наука", 1946. – С. 400-415.
14. Четвериков С.С. Проблемы общей биологии и генетики : воспоминания, статьи, лекции / С.С. Четвериков. – Новосибирск : Ид-во Сиб. отд-ние, 1983. – 273 с.
15. Корнієнко Н.Є. Проблеми еволюційного життя у світлі наукових фактів та логіки / Н.Є. Корнієнко. – Умань : Вид-во УДПУ, 1999. – 85 с.
16. Ліндبلاد Ян. Человек – ты, я и первозданный / Ян Ліндبلاد. – М. : Изд-во "Прогресс", 1961. – С. 67-69.
17. Шлапак В.П. Проблеми еволюції людини в контексті наукових фактів / В.П. Шлапак // Науковий вісник НЛТУ України : зб. наук.-техн. праць. – Львів : РВВ НЛТУ України. – 2010. – Вип. 20.2. – С. 302-309.
18. Библия / Юбилейное издание 1000-летие крещения Руси. – Стокгольм : Изд-во Б. Геце, 1988. – 889 и 288 с.
19. Шевченко А.И. Христос : монография. – К. : Вид-во "ИПНН НАНУ и МОНУ", "Наука і освіта", 2007. – 168 с.
20. Атеистический словарь / Абдусамедов А.И., Алейник Р.М., Алиева Б.А. и др. / под общ. ред. М.П. Новикова. – М. : Политиздат, 1986. – 512 с.
21. Шлапак В.П. Релігія. Чарльз Дарвін. Біблія: теорії еволюції (історія розвитку) органічного світу Землі: перемога чи поразка академічної науки? / В.П. Шлапак // Наука. Релігія. Суспільство. – 2008. – № 3. – С. 134-149.
22. Шлапак В.П. Дарвін. Вернадський: Точки зору різні, а істина одна / В.П. Шлапак // Науковий вісник НЛТУ України : зб. наук.-техн. праць. – Львів : РВВ НЛТУ України. – 2009. – Вип. 19.12. – С. 330-332.

23. **Шлапак В.П.** Аллегорична наука як вершина геніальності Великого і Святого пророка Мойсея / В.П. Шлапак // Наука. Релігія. Суспільство. – 2009. – № 1. – С. 123-133.
24. **Шлапак В.П.** Роль релігії в процесі дослідження тривалості життя людини? / В.П. Шлапак // Роль науки, релігії та суспільства у формуванні моральної особистості : матеріали XXIII Міжнародної науково-практичної конференції. – Донецьк : ППШ "Наука і освіта". – 2008. – С. 317-320.
25. **Шлапак В.П.** Ковчег Ноя: Рух матерії у Сонячній системі та на ядерних рівнях Землі / В.П. Шлапак // Наука. Релігія. Суспільство. – 2009. – № 4. – С. 174-178.
26. **Украинский советский энциклопедический словарь.** – В 3-х т. / редкол. А.В. Кудрицкий (ответ. ред.) и др. – К. : Глав. ред. УСЭ, 1988. – 2258 с.
27. **Ситник К.М.** Володимир Вернадський і академія / К.М. Ситник, В.В. Шмиговська. – К. : Вид-во "Наук. думка", 2006. – 310 с.
28. **Шлапак В.П.** Денне та нічне світло в контексті науки і релігії / В.П. Шлапак // Наукові праці Лісівничої академії наук України : зб. наук. праць. – Львів : РВВ НЛТУ України. – 2009. – Вип. 7. – С. 21-26.
29. **Шлапак В.П.** Чи визначиться людство із вченням і місцем Чарльза Дарвіна і коли? / В.П. Шлапак // Роль науки, релігії та суспільства у формуванні моральної особистості : матеріали XXVI Міжнародної науково-практичної конференції. – Донецьк : ППШ "Наука і освіта". – 2009. – С. 431-434.
30. **Шлапак В.П.** Наука і релігія: фізика життя на Землі / В.П. Шлапак // Науковий вісник НЛТУ України : зб. наук.-техн. праць. – Львів : РВВ НЛТУ України. – 2010. – Вип. 20.1. – С. 315-325.
31. **Шлапак В.П.** Горіння як процес видалення генетичного коду (антиречовини) з органічного і неорганічного світу / В.П. Шлапак // Науковий вісник НЛТУ України : зб. наук.-техн. праць. – Львів : РВВ НЛТУ України. – 2010. – Вип. – С. 231-234.
32. **Шлапак В.П.** Гігаеволюція як основа еволюції (історії) розвитку органічного світу на галактичному рівні / В.П. Шлапак // Наука. Релігія. Суспільство. – 2010. – № 2. – С. 236-239.
33. **Шлапак В.П.** Рух антиречовини як основа мегаеволюції (історії) розвитку органічного світу в Сонячній системі / В.П. Шлапак // Науковий вісник НЛТУ України : зб. наук.-техн. праць. – Львів : РВВ НЛТУ України. – 2010. – Вип. – С. 236-239.
34. **Шлапак В.П.** Макроеволюція як основа первісного зародження життя і живого на ядерних рівнях Землі / В.П. Шлапак // Науковий вісник НЛТУ України : зб. наук.-техн. праць. – Львів : РВВ НЛТУ України. – 2010. – Вип. – С. 231-234.
35. **Калінін Ю.А.** Релігієзнавство : підручник / Ю.А. Калінін, Є.А. Харьковщенко. – К. : Вид-во "Наук. думка", 2002. – 352 с.
36. [Електронний ресурс]. – Доступний з <http://www.revolution.allbest.ru/psychology/00021148.html> / Арістотель. Трактати.
37. [Електронний ресурс]. – Доступний з <http://www.webcache.googleusercontent.com/search>. Франческо Реді.
38. **Джилл Бейли.** Доисторический мир / Джилл Бейли, Тони Седдон. – М. : Изд-во "Росмен", 1998. – 160 с.
39. **Сковорода Г.С.** Вірші. Пісні. Байки. Діалоги. Трактати. Притчі Прозові переклади. Листи / Г.С. Сковорода. – К. : Вид-во "Наук. думка", 1983. – С. 9-10.
40. **Енкосс (Папюс) Жерар.** Каббала, или Наука о божестве, Вселенной и Человеке: Новое современное издание, исправленное и дополненное под ред. Оларда Диксона : пер. с фр. А.В. Трояновского. – М. : Изд-во "Рипом класик: ЛАДА", 2004. – 448 с.
41. **Курляндський В.В.** Тайны жрецов / В.В. Курляндский. – М. : Изд-во "Рипом класик", 2001. – 704 с.
42. [Електронний ресурс]. – Доступний з <http://www.inbi.ras.ru/search/update.php>: Київський центр нетрадиц. медицини.

Шлапак В.П. Микроэволюция как основа жизни и всего живого на земле

Исследованы три основных и взаимоисключающие мировоззренческие позиции на происхождение человека, как и всего живого на Земле: эволюционную, крационистскую и космическую, которая не нашла широкой поддержки. Эволюционное мирозерцание утверждает, что жизнь на Земле появилась и развивалась сама по себе от более низких форм организации к высшим. Крационистское мировоззрение ут-

верждает, что все создано Богом. Проведенные исследования дают возможность, с точки зрения Библии, за авторством пророка Моисея, Пифагора, Аристотеля, Галилея, Вернадского в полной мере раскрыть суть жизни человека на Земле как космического явления, а не земного. Доказать, что основой жизни на Земле есть постоянное движение водородной и углеродной материи, что жизнь и все живое материализуется из антивещества, которая является галактическим, космическим, вечным, а жизнь всего живого как на Земле, так и на планетах Солнечной системы в состоянии вещества, это миг между своим прошлым и будущим, но эта жизнь является планетарной, тленной. Жизнь – это механизм транспортировки галактической материи как по главным энергетическим уровням Солнечной системы, так и с положительного пространства ядра планет в отрицательное пространство своих оболочек, ее видоизменение и усовершенствование.

Shlapak V.P. Microevolution as basis of life and every living thing on the earth

Three fundamental and alternative visions of human origin as well as every living thing on the Earth are researched: evolutionary, creationistic and cosmic theory. The latter did not meet with widespread support. The evolutionary world-view asserts that life on the Earth appeared and developed by itself from lower forms of organization to higher ones. The creationistic world-view asserts that everything is created by God. The investigations carried out make possible to reveal in full that the essence of life on the Earth as a cosmic phenomenon and not terrestrial according to the Biblical point of view authored by the Prophet Moses and his followers Pythagor, Aristotle, Galilei and Vernadsky. The investigations make possible to prove that the constant motion of hydrogenous and carbonic matter is the basis of living substance life, including human, that the life and every living thing materializes from antimatter, which is galactic, cosmic, eternal, but the life of every living thing both on the Earth and on the Solar System planets in the matter state is an instant between its past and its future, and this life is planetary, transitory, impermanent. The life is a mechanism of galactic matter transport both through the principal energy levels of the Solar System and from the positive space of planetary core to the negative space of their envelopes, the mechanism of modification and improvement of galactic matter.

УДК 502.74:591.5(47.81)

*Мол. наук. співроб. Б.А. Омельчук –
"Золочівський замок"*

НЕІСНУЮЧІ ДЕРЕВ'ЯНІ ЗАМКИ XVII СТ. У БРОДАХ, СТРИЮ І ЯВОРОВІ: ФОРТИФІКАЦІЙНІ ОСОБЛИВОСТІ ТА ОЗБРОЄННЯ

На підставі писемних джерел розглянуто стан замкових укріплень та їх озброєння у Бродах, Стрию і Яворові як свідчень тривалого збереження традицій дерев'яного оборонного будівництва на теренах Руського воєводства за доби його перебування у складі Польського королівства (Речі Посполитої).

Ключові слова: замок, оборонне будівництво, озброєння, Руське воєводство, Броди, Стрий, Яворів.

На теренах Руського воєводства Речі Посполитої у XV-XVII ст. існували сотні оборонних замків, дворів та інших інкастельованих споруд [15; 26]. Вплив часу та пізніші перебудови заторкнули практично усі будівлі і лише десятки з-поміж них сьогодні милують око туристів та є філіями мистецьких, музейних чи наукових установ. Чимало архітектурних пам'яток, очікуючи учених, будівельників та реставраторів, досі нагадують про себе лише живописними руїнами. Проте існують й такі об'єкти оборонного призначення, місце розташування та іконографія яких застаються невідомими. Лише